

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Maadea vastajast
paruness*

Julia Jüstiss

Originaali tiitel:
Julia Justiss
The Explorer Baroness
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Janet Justiss
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11450024
ISBN 978-9916-31-539-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Mul avanes erakordne võimalus elada Magribis, kui mu abikaasa määrati ametisse Tuneesias Tunises asuvasse saatkonda. Ma jään alatiseks meenutama kahte seal veedetud aastat, kui elasin täiesti teistsuguses maailmas. Tuneesia Rahvusvahelise Naisteklubi liikmed tegid kõik selleks, et mind avasüli vastu võtta ning tutvustada oma riigi ilusat ja rikkalikku ajalugu ja kultuuri.

Ma teadsin, et mu peategelane Gregory, maaomanikust aadlik, kelle juured ulatuvad sügavale Inglismaa mulda, peab paari minema naispeategelasega, kes erineb väga kõikidest teistest naistest, keda mees on tundnud. Kasutades ära 19. sajandi euroopalikku imetlust Osmanite riigiga seotud asjade vastu, mõtlesin ma välja Charise, kes sündis küll brittidest vanematele, kuid kasvas üles osmanite „hingeemaga“ maadel, mida nüüd nimetatakse Lähis-Idaks. Talle meeldib koos oma kaupmehest isaga ringi reisida, avastades uusi maid ja kogudes ajaloolisi esemeid.

Inglismaa on Charisele sama võõras nagu tema ebatavalised anded ja huvid Gregile ning nad avastavad peagi, et on teineteisest sisse võetud. Ent kuidas saavad tihedalt Inglismaaga seotud mees ja maailmas ringi rändav vaba hing koos õnne leida?

Ma loodan, et naudid nende teekonda!

*Mu abikaasale Ronniele,
kes on talunud tõsist vigastust ja kroonilist valu väärikuse,
vastupidavuse ning visadusega.
Sinu jõud ja julgus on igas peategelases, kelle ma loon.*

Esimene peatükk

London – mai 1834

Ühel kaunil maikuu lõpu hommikul väljus Gregory Lattimar, Vrauxi paruni vanim poeg ja pärija, oma magamistoast ning kõndis kangete jalgadega trepist alla hommikutuppa, kust nägi Vraux House'i aeda. Ehkki ilm oli olnud hea, nii et aeg, mis oli kulunud ta perele kuuluvast Northumberlandi valdusest Londonisse ratsutamiseks, oli olnud tavalisest lühem, ei saanud ta eitada tõsiasja, et see oli olnud ikkagi üks pikk ja raske teekond.

Varsti saab terve maa raudteedega kaetud, nagu ennustas ta sõber ja investor Crispin D'Aubignon, Dellamonti vikont, nii et pikad teekonnad muutuvad kiiremaks ja mugavamaks. Gregory naeratas, mõeldes oma sõbrale, kelle pulmas oli hiljuti Newcastle'is käinud.

Ent ta polnud kindel, kas tervitaks lühemaid reise. Pikk teekond võimaldas tal Entremeri juhtimisest ja pere Londoni asjade ajamisest mõned päevad puhkust saada.

Kuna ta oli olnud Londonist eemal kauem kui tavaliselt, valitseb sealsetes rahaasjades ilmselt suurem segadus kui harilikult, mõtles ta ohates. Ta soovis juba tuhandendat korda, et isa, kes oli oma huvipuuduse ja ükskõiksuse tõttu käskinud tal kohe pärast Oxfordi ülikooli lõpetamist Vrauxi valitsemine üle võtta, peaks järke vähemalt oma kasvava relvade, vääriskivide ja ajalooliste esemete kogu arvetega.

See soov aga ei täitu ilmselt kunagi, teadvustas ta endale, jõudes alumisele korrusele ja minnes hommikutuppa, kus pakuti süüa. Mida aeg edasi, seda kaugemaks ja eemal-olevamaks isa muutus, veetes oma päevad raamatukogus või ballisaalis, kus hoidis oma hiiglaslikku kogu, ning lastes endale toidu sinna tuua, suheldes teistega harva.

Greg arutles vahel, kuidas parun sellist üksinda olemist talub, kuid näis, et enese kehtestatud isolatsioon sobib talle. Kui Greg oli sunnitud isa juurde minema, et mõne oma Entremeri projekti kohta ta nõusolekut küsida, oli tolle tähelepanu üha raskem kõita, sest isa mõtted olid mujal. Greg oli kindel, et isa oli ta unustanud juba enne, kui ta oli jõudnud toast lahkuda.

Mida vanemaks ta sai, seda kergem oli tal mõista oma kaunist ema ja andestada talle selle pärast, et ta oli oma abikaasa ükskõiksuse tõttu mujalt armastust otsinud.

Astudes hommikutuppa kavatsusega taldrik täita ja värsket kohvi paluda, jäi ta ootamatult seisma. „Ema!“ hüüdis ta, minnes teda suudlema põsele, mille too ette keeras. „Milline tore üllatus! Miks sa nii vara üleval oled?“

Ehkki ta oli oma abikaasale sünnitanud poja – tema – ning kaksikud tütreid ja teise poja, kes kõik pidavat kuulu-

juttude järgi teiste meeste lapsed olema, paistis daam, kes talle naerulsui otsa vaatas, vaevu nii vana olevat, et tal oleksid võinud täiskasvanud lapsed olla. Rabav ilu, mis oli temast teinud umbes kolmkümmend aastat tagasi oma debüüt-hooaja briljandi, polnud peaaegu üldse kuhtunud. Ta portselani meenutaval näonahal polnud kortse, ta kuldsed juuksed särasid, sinised silmad helkisid ja ta kurvikas keha, mis oli pannud mehi ta soosingu saamise nimel võistlema, tekitas siiani kiusatust nendes tobukestes, kelle peas oli rohkem himuraid mõtteid kui taipu, üritades teda armusuhtesse meelitada. Kuid ema oli kinni pidanud oma tütardele nende kuueteistkümnendaks sünnipäevaks antud lubadusest, et ei võta rohkem armukesti.

Kahjuks ei piisanud ema viimase aja laitmatust käitumisest selleks, et ta mainet parandada. Greg ei suutnud kõrgseltskonnale andeks anda seda, et nad olid ta ema halva kuulsusega naiseks tembeldanud, samal ajal kui mehed, kellega koos ta oli lõbutsenud, ei kannatanud mitte mingisugust kahju.

„Sa jõuadsid eile õhtul nii hilja, et meil polnud aega lobi-seda, ja ma teadsin, et sa ärkad täna vara, et arvetega alus-tada. Ma tahtsin koos sinuga hommikust süüa, enne kui lähed oma kohustusi täitma. Tõsta oma taldrik täis ja räägi mulle pulmadest! Ma ei suutnud seda uskuda, kui kirjutasid, et Crispin abiellub!“

„See tuli ka mulle üllatusena.“ Olles serveerimislaua juu-res käinud ja valanud endale kuuma kohvi kannust, mille teenija oli toonud, istus Greg laua äärde ema kõrvale. „Ma olen seda neiu ühe korra varem kohanud – Crispini ema võib-olla mainis teda, kui sul külas käis.“

„Jah, minu arvates kutsuti teda Tehasepärijannaks?“ Ema mühatas põlglikult. „Õelad ja hukkamõistvad, need kõrgseltskonna kuulujutuveskid!“

„Eks sina tea seda kõigist paremini,“ vastas Greg südamlikult.

„Leedi Comeryn oli üllatunud, et preili Cranmore on üsna peen, ehkki kuulub kaupmeeste perre. Ta on armas ja viisakas ega ole oma jõukusest hoolimata juveelidega üle puistatud või vulgaarselt riides nagu mõned teised kaupmeeste tütre, kes üritavad tiitliga abikaasat püüda. Leedi Comeryn kinnitas mulle toona, et Crispinil pole tüdrukuga tõsiseid plaane ja ta ainult teeskleb, nagu kurameeriks temaga, et isa lubaks ta perel terveks hooajaks Londonisse jääda. Sa ju tead, et Comeryn, va diktaatorlik ihnuskoiseline, hoiab vaest leedi Comeryni maal vangis!“

Ema raputas pead. „Vrauxil on vigu, aga hoolimata... kõigest, mis on juhtunud... pole ta kunagi üritanud mind kontrollida, mu raha piirata või ähvardanud mind Entremeri pagendada.“

Kuigi Greg poleks tahtnud, et ta ema oleks olnud abielus sellise ülbe ja iseka autokraadiga nagu Comeryni krahv, ei saanud ta parata, kui mõtles, et neile kõigile oleks parem olnud, kui parun oleks oma naisele veidi *rohkem* tähelepanu osutanud.

„Jah, Dellamont rääkis mulle, et nõustus kõrgseltskonda tulema, et ta ema saaks hooaega nautida, mis oli viimane asi, mida ma enne Entremeri minekut kuulsin. Kujuta siis ette mu üllatust, kui avastas, et Crispin mitte üksnes ei pööranud pärijannale tähelepanu, vaid otsustas temaga abielluda!“

„Sa pead mulle sellest naisest ja pulmadest kõike rääkima!“

Ja nii oligi, et samal ajal kui ema jõi kohvi ja sõi röstsaia ning tema ise sooja sööki, rääkis Gregory, millise mulje oli värske pruut talle jätnud – särav, nutikas, sõbralik –, kinnitas, et peigmees näis ülepeakaela armunud olevat, ja paljastas, et lisaks sellele, et naine tundis huvi Crispini raudteeprojektide vastu, oli ta insenerist isa teda õpetanud, nii et Gregory sõber kavatses ta oma nõuandjaks võtta, kui uusi võimalikke raudteeinvesteeringuid hindab.

„Kõigepealt abiellus su endine peosemu Gifford su õega, nüüd leidsid su teised lähedased sõbrad Dellamont ja Alex Cheverton endale pruudid. Mis tähendab, et oled oma sõpruskonna ainus poissmees. Kas see tekitab sinus... hüljatud tunde?“

„Mitte eriti. Ma ei suudaks kunagi Temperile ja Giffile nende õnne pärast kade olla. Ja pärast Oxfordist lahkumist pole ma enam nagunii Dellamonti ega Alexiga nii palju kokku saanud, sest Cheverton valitseb Sussexis Farisdeeni hertsogi nimel Edge Halli ja Dellamont ratsutab mööda Inglismaad, uurides raudteeprojektide kohta. Kuna Dellamont on koos oma värske abikaasa-nõunikuga, siis viibib ta harva Londonis, ja et Alex on hõivatud *enda* värske abikaasa ja hertsogiks õppimisega, pole ka tal eriti aega.“

Gregory ei kavatsenud seda emale tunnistada, kuid tundis end... mitte päris hüljatult, aga... väljajäetult. Kõikidel ta sõpradel olid nüüd abikaasad, kellest olid saanud tema asemel nende lähimad nõuandjad ja usaldusisikud, mis muutis nende sõprust igaveseks, isegi kui nad kokku said. Ehkki tal oli Giffordi, Alexi ja Crispini pärast hea meel, tundis ta nende lähedusest puudust.

„Mitte et ma mõista annaksin, et sul on aeg abielluda,“
lisas ema. „Mina ei õhuta mitte kedagi sellesse liitu astuma!
Aga kui sa *oled* valmis, soovitan sul targalt valida – kuna sul
on valikuvõimalus. Ma soovin siiralt, et sinu abielu oleks
rahuldust pakkuvam kui minu oma.“

Gregory emal polnud erilist valikut olnud. Tal oli olnud
rohkem ilu kui kaasavara ja selleks, et võlad tasuda, oli pere-
kond talle peale käinud, et ta abielluks oma arvukate kosi-
laste hulgast jõukaimaga.

Kelleks oli olnud Gregory isa. Greg uskus, et ainus põh-
jus, miks isa oli preili Felicity Portmaniga abiellunud, oli
see, et tegemist oli olnud kõige kaunima naise, keda ta oli
kunagi näinud, ja ta otsustas temast teha esimese võrratu
eseme oma kogus. Isa oli täitnud oma kohustuse järglane
sigitada ja pärast seda naist eiranud.

„Seda pole vaja karta, ema. Kui õige aeg kätte jõuab, valin
ma endale pärast hoolikat kaalumist naise, kes pakuks mulle
kasvõi väikese võimaluse abieluõnne kogeda.“

Ta ei tahtnud haavata ema ülestunnistusega, et ta peami-
seks kriteeriumiks oli leida plekitust perest pärit laitmatu
mainega naine, et heastada omaenda klanni kombelõtvuse
kuulsus, „Vrauxi assortii“, nagu õel kõrgseltskond nende kohta
eri isade sigitatud järglaste tõttu ütles. Ta kavatses aidata oma
pakku saadetud emal abikaasa kontaktide kaudu tagasi kõrg-
seltskonda pääseda, nagu see soe ja armastav inimene väaris.

Greg tuli mõtetest välja ja nägi, et ema silmitseb teda.
„Ausalt, ema. Ma ei saa öelda, et ootan samasugust armu-
mist, nagu Alex ja Crispin näivad oma värskete abikaasade
vastu tundvat, aga leian kindlasti naise, kellega harmooniline
ja hell side luua.“